

Перед транспортним комплексом України загалом та транспортною системою Харківського регіону, зокрема все частіше постають проблеми, пов'язані з новими завданнями, що стоять перед транспортом в умовах поживлення реального сектору економіки та зростання попиту на транспортні послуги, активізації процесів інтеграції транспортної системи України до європейської та світової транспортних систем. Для вирішення існуючих проблем необхідно здійснити комплекс заходів, розрахованих як на близьку, так і далеку перспективу, які б забезпечували розвиток транспортно-дорожнього комплексу у тісному поєднанні з процесами, що відбуваються у світовій та вітчизняній соціально-економічних сферах, сприяли раціональному розміщенню продуктивних сил країни та соціальній мобільності населення.

ПРОБЛЕМИ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В РОЗВИТОК ІНФРАСТРУКТУРИ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Дуброва М.С.

Науковий керівник – Рибак Г.І., ст. викладач

Проблема залучення інвестицій є актуальною для будь-якої країни світу. Зазвичай інвестори надають перевагу промислово розвиненим, географічно вигідно розташованим регіонам з великими містами мегаполісами, що активно розвиваються. Для зростання обсягу іноземних інвестицій уряди країн намагаються створити відповідні умови, які визначають перспективи інвестиційної діяльності в країнах для інвестора.

Проаналізувавши останні дослідження, можна зробити висновки, що іноземні інвестиції є одним із основних чинників розвитку не лише міст, а й регіонів України.

Серед вчених, які досліджували роль інвестицій у розвиток регіонів, можна виділити таких науковців, як: І.Р. Бондар, І.В. Олександренко, Ю.Я. Ковальчук, М.П. Мальська, О.О. Сухий, М.П. Бутко та інші. Ці автори у статтях аналізували теоретичні аспекти та основні напрями інвестиційної діяльності в Україні. Вони дійшли висновку, що в Україні та в регіонах річні обсяги інвестицій поки що залишаються на низькому рівні, через несприятливий інвестиційний клімат, недостатньо розвинену інвестиційну.

Загальними чинниками, які гальмують процеси залучення інвестицій, є:

- відсутність ефективного механізму реалізації державної політики сприяння інвестуванню;

- недосконалість та суперечливість законодавчої бази, яка регулює інвестування капіталу на території України;
- політична нестабільність, як ризикового середовища для інвесторів;
- суттєві бюрократичні бар'єри започаткування та провадження інвестиційної діяльності, не лише для іноземців, а для національних інвесторів;
- відсутність ефективної політики розвитку інвестиційних інститутів в регіональному розрізі.

Також недостатньо уваги надається обґрунтуванню структурних елементів інвестиційної інфраструктури банківському сектору та сектору державних фінансів, які демонструють повільну динаміку відновлення свого потенціалу та аналізу факторів впливу на її розвиток.

Ще одним з негативних показників інвестиційного клімату є вивезення капіталів з України на Захід. Зростання інвестицій не можливе при наявності вивезення хоча б незначної частки капіталу з порушенням українського законодавства. Дана ситуація є свідченням про низьку привабливість ринку не лише для іноземних, а й для українських інвесторів. Для країн з економікою, що реформується, є не характерним вивезення капіталів і український приклад є радше винятком, аніж правилом. Країни, які проводили економічні реформи у період свого становлення, законодавчо забороняли вивезення капіталу за кордон і жорстко стежили за дотриманням такої заборони. Прикладом є законодавство Японії, яка проводила свої економічні реформи в 1950-ті роки, аж до кінця 1965 р. забороняло вивозити з країни капітали і треба було щоразу при вивезенні навіть невеликої суми капіталу одержувати особливий дозвіл Міністерства фінансів країни.

На сучасному етапі розвитку України, інвестиції мають стати найважливішим засобом забезпечення виходу з кризи, досягнення реальних структурних зрушень в економіці, підвищення якісних показників господарської діяльності та життєвого рівня населення.

Нагромадження і використання інвестицій має стати стратегічним інструментом забезпечення стійкого зростання економіки. Це вимагає від держави, як важливого учасника інвестиційних процесів, особливої мобілізації. Актуальною стає необхідність впровадження адекватних інструментів оцінювання інвестиційного процесу та діяльності інвестиційної інфраструктури в контексті нових пріоритетів і підходів до управління інвестиційним середовищем на макро- та мезорівнях визначення сутнісних зв'язків між різними складовими інвестиційної інфраструктури та процесів. Ця проблема взаємозв'язана з не-

обхідністю пошуків шляхів вдосконалення державної регіональної політики, за для формування сприятливого інвестиційного клімату.

Отже, формування інвестиційної інфраструктури регіонів набуває особливого значення, яке обумовлено негативними тенденціями територіального розвитку і необхідністю досягнення загальних стратегічних цілей.

ПРОБЛЕМА ТІНЬОВОЇ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

Райна Д.О.

Науковий керівник – Рибак Г.І., ст. викладач

Тіньова зайнятість притаманна багатьом країнам світу, незалежно від їх соціально-економічного розвитку. В Україні тіньова (неформальна) зайнятість існує ще із часів встановлення незалежності і в останні роки стрімко поширюється, навіть на території міст. Розгляд даного питання є актуальним для нашої держави, адже за даними Державного комітету статистики для України властиве стрімке зростання неформального сектора економіки та відповідно неформальної зайнятості - її чисельність зросла з 3,0 млн осіб у 2000 р. до 4,3 млн осіб у 2017 р., тобто в 1,4 раза. У 2017 р. найбільше значення неформально зайнятих осіб спостерігалось в Івано-Франківській області (53,2 %), а найменше - у Київській області (10,3%). Найбільше розповсюдження неформальна зайнятість отримала серед уразливих категорій працівників - молодь у віці 15-24 роки (35,6 % до загальної кількості зайнятого населення відповідної вікової групи) та осіб пенсійного віку (36,0 % до загальної кількості зайнятого населення відповідної вікової групи). Збільшення неформальної зайнятості спостерігається і в сільській місцевості - 40,6 %. Найнижчий рівень неформальної зайнятості спостерігається в міських поселеннях серед населення у віці 40-49 років (15,6 %), 35-39 років (16,7 %) та 30-34 роки (17,6 %).

Відповідно, найголовнішими причинами існування тіньової зайнятості на ринку праці України є величезна податкова навантаженість на працівників та роботодавців, низькі стандарти оплати праці, високий рівень корупції та значне державне втручання в сферу підприємницької діяльності.

Роль тіньової економіки на ринку праці можна розглядати іноді із позитивної сторони, адже вона сприяє формуванню прошарку дрібних підприємців, частково вирішує проблему працевлаштування, поглинаючи надлишок пропозиції праці на ринку, а також є джерелом доходів для широких прошарків населення, збільшуючи споживчий попит.